

Tompa Gábor

VÉGJÁTÉK

Aztán meghalt a madárszívű Jós,
jövendölései a múltba úsztak,
itthagytott minket báránylelkű túsznak,
jövőképünkkel így maradt adós,

s mi tévelygünk a többdimenziós
jelenben, míg a párás ködbe fúlnak
torz vétkeink, s a vészharangok zúgnak
fejünk felett, mert nincsenek valós

okok, hogy ne az eltűnésre vágyjunk.
Tíreziász már megvetette ágyunk
a túlvilágon, melyet itt teremtünk...

Már rettegésre sem maradt esély,
se történet, mit jó szívvel mesélj,
csak madárraj, mely elsűvít felettünk.

TÜNETEK

A fölmelegített töltött káposzta
jobban esik, mint a friss.
Van, kinek a szállodai ágynál
megnyugtatóbb a priccs.

Harmónia helyett a zűrzavar,
ez most a világ menő dallama.
Ima helyett csak gyűlöletbeszéd,
mintha a süket jobban hallana.

Pedig a vak is látja, amit lát,
a holtakon is lúdbőrzik a kor.
A felforrósodott istennyilát
nem téríthetjük másra semmikor.

Ez a pokol. Ennyire ismerős.
És mégis ráng a szakértői száj.
Szabadlábba helyezett kárhozat.
Tapintatosan gyilkoló aszály.

ALKONYI TÁJ

Fölmegy a Hold az égre,
fölmegy az olaj ára,
a rettegés nem alszik,
hallgat a szív szavára.

Lemegy a Nap az égről,
lemegy a lázad,
közelgő robbanásban
találod meg hazádat.

Kiáradás (akril, tus, karton)